

baade med Hensyn til, hvad der er anvendt efter Dyrtidslovens §§ 1 og 2, og med Hensyn til, hvorledes Anvendelsen er faldet ud i de forskellige Landsdele, henholdsvis i Købstæderne og i Landkommunerne. Det er efter min Mening en meget interessant Redegørelse, der viser, at der i vort Land i disse vanskelige Tider, og da ganske særlig i de sidste 15 Maanedes, fra Samfundets, Kommunernes og Statens Side er blevet bragt betydelige Ofre for at imødegaa Dyrtidens Virkninger, og at disse Ofre i særlig Grad er bragte for at komme dem, der paa Grund af Dyrtiden er særlig vanskeligt stillede, til Hjælp. Vi i det Parti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, har jo stedse med stor Glæde og Beredvillighed medvirket til denne Lovgivning, og det glæder os derfor ogsaa, at den har baaret saa rige Frugter, som det fremgaar af de Tal, som den højtærede Minister har fremsat. Jeg glæder mig saa meget mere over disse Tals Fremkomst, som vi ved Udgangen af forrige Aar vedtog en Til lægslov til den bestaaende Dyrtidslov, der stillede meget betydeligt øgede Midler til Kommunalbestyrelsernes Disposition for disse Foranstaltninger, uden at det den Gang foreliggende Lovforslag var ledsaget af nogen som helst Oplysninger om, hvorledes de hidtil bevilgede Midler havde fundet Anvendelse. Jeg takker den højtærede Minister for, at det nu er lykkedes ham at faa disse Oplysninger frem. Den højtærede Minister føjede til, efter at han havde afgivet denne Beretning, at heraf vilde det fremgaa, at hvad Ministeren havde udtalt angaaende Dyrtidslovgivningens hele Karakter ved Forhandlingerne nede i det andet høje Ting og i dette høje Ting ved Udgangen af forrige Aar, havde vist sig at være bekræftet. Det, at der var anvendt forholdsvis lidt til Dyrtidsforanstaltninger i Landdistrikterne, skulde være Bevis for, at den højtærede Minister har haft Ret i de Betragtninger, han anstillede over Karakteren af Dyrtidslovens § 2, som den højtærede Minister mente vilde bevirke, at man rundt om i Landet ikke blev i Stand til at foretage prisregulerende Foranstaltninger, som kom alle til gode. Ja, hvad man nu vil læse ud af Tallene, er jo i nogen Maade afhængigt af den Betragtning, man anlægger, og den Opfattelse af det Omraade, Tallene behandler, som man lægger til Grund for sine Overvejelser. Dette gælder da ogsaa for den højtærede Ministers Vedkommende. Thi der er efter min Mening ikke det allerfjerneste i Vejen for, at

man kunde anlægge den Betragtning, at man sagde, at naar der i Henhold til § 2 er anvendt til saadanne Foranstaltninger, som kommer alle til gode, 27^{3/4} Million og efter § 1 41^{3/4} Mill. Kr. til Gunst for saadanne, som er vanskeligt stillede paa Grund af Dyrtiden, ligger der deri et Bevis for, at § 2, saaledes som den er formet i den bestaaende Lovgivning, i Virkeligheden er blevet anvendt i ret udstrakt Grad og altsaa i Virkeligheden har kunnet benyttes til at nedsætte Prisen paa en Række Livsfornødenheder for alle rundt om i Kommunerne, at den altsaa har kunnet virke ganske efter den Hensigt, den høje Rigsdag har haft ved Vedtagelsen af denne Lov. Hvis den højtærede Minister derimod havde kunnet ledsage sine Oplysninger for det andet høje Ting med Meddelelser om, hvorledes Forholdet i det hele taget laa rundt i den Række af Landkommuner, som i forholdsvis ringe Grad har anvendt § 2, og hvis man gennem disse Oplysninger kunde have dokumenteret, at en Anvendelse af § 2 i disse Kommuner vilde have bevirket særlig betydelige Udgifter for Kommunekasserne i Sammenligning med dem, de nu har afholdt i Henhold til § 1, saa kunde det jo være, at den højtærede Minister havde faaet et Grundlag for den Betragtning, han anstillede i Folketinget, og hvorefter det skulde være selve Paragraffens Form og den Trediedel, den giver i Refusion af Statskassen til Foranstaltninger, som kommer alle til gode, som havde været en Hindring for, at man i visse Landkommuner ikke i saa høj Grad, som Ministeren ønsker det, har anvendt denne Paragraf. Men saadanne Oplysninger har den højtærede Minister jo ikke givet og heller ikke kunnet give, og der foreligger derfor efter min Mening gennem Ministerens Tal ikke det allerfjerneste til Bedømmelse af, om en § 2 med ^{2/3} Refusion fra Statskassens Side til Kommunerne vilde være blevet anvendt i større Grad end den nuværende § 2 til at foretage prisregulerende Foranstaltninger til Gunst for alle. Til Oplysning derom giver efter min Mening den højtærede Ministers Tal overhovedet slet intet. Jeg kan derfor aldeles ikke være enig med den højtærede Minister i den Konklusion, han paa Grundlag af disse Tal drog.

Ja, hermed kunde jeg i og for sig slutte. Men den højtærede Minister har jo med den højtærede Formands Tilladelse faaet Lejlighed til at omtale en Sag, som kun i den alleryderste Periferi tangerer det Spørgsmaal, vi her har til Behandling,